

ВЧОРА БУЛО Б КРАМОЛОЮ...

Три-чотири роки тому сумлінний сексот зацікавлених служб збирав би на таких засіданнях щедрій урожай. Хіба не крамола, скажіть, заперечувати керівну роль Комуністичної партії чи її монополне право на використання засобів масової інформації?

Хто пробував відверто говорити про це в глуху добу брежневського панування, сповна зборював «демократії» розвиненого соціалізму. То ж, споглядаючи вбогі прилавки сьогоднішніх магазинів, давайте не будемо говорити про те, що перебудова нічого не дала. Ні, вона таки розкріпачила людський дух, спонукаючи жити за статутом власного розуму і серця, без командирів і штовхачів.

А сповна відчувати це, з мого погляду, можна на засіданні дискусійного клубу «Час». Думка і воля, не загнудані умовностями заборон, почуваються тут розкуто і легко, як господарі. Спасибі за цю атмосферу організатору клубу Олександрові Володимировичу Колосу.

Минулого тижня на черговому засіданні розглядалось питання про становище і взаємостосунки партій в умовах нинішнього перехідного періоду. Це, власне, та злоба дня, про яку сперечаються, полемізують, ламають списи на рівні парламентів, пленумів, конференцій, колективів, товариських застоль, пенсіонерських шахівниць і т. д.

Нові партії з'явилися — це факт, а правляча перебуває в кризовому стані. Тим часом, у її складі — найліпші інтелектуальні сили, котрі, на жаль, не діють, позаяк командний апарат зайнятий не роботою, а самозбереженням. Відчуваючи, що під ним захитались тронні пости, що влада вислизає з рук, терміново увімкнув усі механізми талмування. Між КПРС та іншими партіями почалась жорстка конфронтація, котра при взаємній не поступливості може вилитись в соціальний вибух небаченої сили з непередбачуваними наслідками.

Учасники дискусії в клубі «Час» майже одностайно — за злагоду, мироблюбний діалог полярно-протилежних позицій. Однак, які його підвалини, організаційні структури, з чого починати, кому керувати, кому бути старшим — кому меншим, хто має наказувати, а хто — виконувати?

Сто запитань без відповідей.

Деканат кафедр суспільних наук нашого інституту обстоює дві позиції: одна — всі здорові сили суспільства повинні визнати провідну роль КПРС і гуртуватись довкола неї; друга — КПРС повинна піти, щоб вернутись, тобто, відмовитись від усіх здобутих привілеїв і починати з того нуля, що й інші партії, утверджувати провідну роль — словами, а ділом, щоб це визнав увесь народ.

Здавалося б, такий

підхід — найреальніший. На жаль, — тільки з позицій тих, котрі нічого не мають. Позиція тих, що мають все, але повинні втрачати, відмінна на сто відсотків. З їхніх рядів на адресу опонентів лунає — «демагогі», «екстремісти», «деструктивні сили, що рвуться до влади».

Поки-що, слава богу, не дійшло до барикад, але їхній другий бік уже гуртується і в нього свої ярлики — «партбюрократи», «сталіністи», «солов'ї і яструби застою».

...На таких от «кожах» і їде сьогодні наша перебудова. Особливо це було видно на прикладі перших трьох тижнів роботи Українського парламенту, а зараз схожа картина, здається, в парламенті російському.

Учасники дискусій у клубі «Час» звертали увагу на те, що керівництво КПРС відстає від бурхливих процесів навіть у самій партії. Недавнє Всесоюзне анкетування засвідчило, що кожен четвертий з опитаних у 16 регіонах країни комуністів сумнівається, чи зуміє КПРС перебудуватись взагалі. В командно-адміністративному апараті багато корумпованих елементів, хабарників, непорядних людей, які ні в що не вірять, а дбати можуть тільки про персональний коментар. Нам сьогодні потрібен такий Закон про партію, який поставив би їх усіх в умови рівноправ'я. Жодна не повинна мати права на керівництво армією, держбезпекою, прокуратурою, міліцією, судом. Все повинне підпорядковуватись не партії, а законам.

Усі суспільні сили в умовах багатопартійності повинні консолідуватись не навколо якоїсь однієї партії, а навколо завдань побудови демократичного суспільства. Партія, звичайно, може бути авангардом, але тільки тоді, коли в неї вірять значна частина суспільства. За всіх інших обставин треба негайно перебудуватись. Якщо партія має владу і право на істину, якщо в ній армійська дисципліна з неограниченою карою за інакше, то це вже не партія, а замкнений орден мечоносців, який ніколи не буде визнавати демократичних партій.

...Ось конспективно — короткий виклад тих позицій, що прозвучали на черговому засіданні клубу «Час». Влада мусить, врешті-решт, перейти до Рад. Цей лозунг проголошено. Але чому ж він не виконується?

Нема механізму передачі влади. Втім, він ніби-то і є, але ще недосконалий, вибори у нас ще настільки не демократичні, чи, вірніше, не настільки демократичні, щоб народ міг обрати справді тих, хто воістину заслуговує його довіри.

А головний висновок дискусії: якщо перемога однієї партії може загрожувати народові громадянською війною, то нікому такої перемоги не треба. Крамольна думка?

Вчора вона справді була б крамольною.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 23 (395) П'ятниця, 15 червня 1990 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

УКРАЇНСЬКУ МОВУ — В НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

Питання впровадження української мови в навчальний процес розглядалось на засіданні вченої ради факультету фундаментальних дисциплін. Не можна сказати, що йшлося на цьому засіданні про якісь дуже втішні зрушення або наслідки. Коло нерозв'язаних проблем набагато ширше, ніж кількість здобутків. В активі маємо хіба — що більш-менш нормальну підготовку до викладання українською мовою і створення паралельних двомовних потоків кафедрами фізики та вищої математики. І то це завдяки особистій наполегливості завідувачів І. Г. Мельника та Ю. І. Волкова. Педагогічний колектив, на жаль, у цьому

ділі дотримувється тактики очікування або одвертого ігнорування Закону про державність української мови. До

тодішньої комісії по впровадженню української мови в навчальний процес, яку очолює депутат міської Ради народ-

ПРИКРІ ПЕРЕШКОДИ

плюсів належить віднести підготовку науковцями ВПІ підручників з фізики, вищої математики й загальної хімії національною мовою республіки.

Вчена рада факультету фундаментальних дисциплін наголосила на тому, що ректорат мусить пильніше дбати про виконання спеціального інститутського плану. Чому завмерла робота ме-

них депутатів, енергійний, в принципі, чоловік М. М. Данилюк?

Треба також «розтлумачити» педагогам, що інертність і очікування — не ті робочі стани, за які платять зарплату.

Слід звернути увагу ректорату на те, що при конкурсах на заміщення посади враховуються тільки значення предмета і рідної мови, а треба нео-

дмінно говорити і про вміння викладати нею.

І, нарешті, ще одне. Готуються, а подекуди вже й підготовлені методики українською. Заважає елементарне — як їх передрукувати з рукописних примірників?

Відповідні букви в друкарських машинках, списки, замінені, але кваліфікованих друкарок нема. Було рішення інститутської вченої ради розв'язати це питання позитивно. Але рішення повисло і «висить» ще й досі.

Чи ж довго йому так висіти?

Г. КОРЧИНСЬКИЙ,
професор, завкафедрою хімії, член комісії ВПІ по впровадженню української мови.

Готуються студентські будзагони

В роботі студентських будзагонів наш інститут бере участь з 1967 року. Тепер навіть уявити важко, як без них обходились, що то за життя було без третього трудового семестру.

Ось і нинішнього року ВПІ створив 49 загонів, з них два — сільськогосподарського спрямування, решта — будівельні. Адреси їхньої дислокації, певна річ, різноманітні — Тюменська, Кримська, Житомирська, Черкаська, і, звичайно, Вінницька області. Всі загони на сьогодні вже уклали угоди з тими організаціями, де будуть працювати.

Вибір місця роботи диктується двома чинниками — бажанням і потребою. Так, СВЗ «Дружба-90» (командир В. Прищепов) працюватиме в Житомирській області на спорудженні житлових будинків для потерпілих в результаті аварії на Чорнобильській АЕС; СВЗ «Союз» (командир А. Стракович) та «Радист» (командир А. Маркевич) — на благоустрої Нафтогазної області; СВЗ «Слов'яни» (командир В. Ка-

ган) укладатиме сільською дорогою в Теплицькому районі, а сільгоспзагін «Ягідка» (командир Т. Жученко) надасть допомогу Подільській станції садівництва у Ведмежому Вушкуні на збиранні врожаю фруктів.

Треба сказати, що студентів вабить у загони не тільки матеріальний інтерес, а й нагода поміняти обстановку, побачити більше «світу», випробувати себе в незвичних обставинах. Бажаючих багато, але працювати будівельником може не всякий. Тут недостатньо бажання і сили, треба знати хоча б основи професії. Тому з допомогою учбово-курсового комбінату облагородили в нашому інституті провідні навчання з таких спеціальностей, як стропальник, оператор РБУ, техніки безпеки.

Сумлінно поставились до проведення занять викладачі В. П. Загребя, І. С. Марущак, О. П. Щуровський. Однак у цілому відвідування занять було слабким, принаймні, не таким, як би хотілось. Гадаю, що тут зіграла роль традиційна наша безпечність, яка

минулого року скінчилась для інститутських будзагонів двома трагедіями. Тому хочеться ще раз наголосити на дотриманні техніки безпеки всіма студентами — по закінченні робіт вони мають вертатись додому без прикрих втрат.

Проводились заняття з спеціальності і для керівників загонів. Використовувались найрізноманітніші форми навчання — лекції, практичні роботи, ділові ігри. Звичайно, це — для того, щоб командири й комісари були на висоті свого становища, могли нести повну відповідальність за нормальне функціонування колективів, їх високий трудовий і моральний стан.

Нинішнього року, згідно з положенням Статуту нашого інституту, практикуємо нову форму роботи. Так, студенти ІБФ поєднують працю в загонах з виробничою практикою, що дозволить їм краще оволодіти навичками майбутньої професії. Тому й не дивно, що найбільше загонів (аж 17) створено саме на цьому факультеті. Традиційна кількість СВЗ на РТФ (8), МВФ (7),

ФОТ (7) та ЕФ (8). На жаль, «підкачав» цього року ФАМ, де створено всього два будзагони, в яких працюватиме тридцять студентів. Вина тут, передусім, комсомольського комітету факультету, який не зміг під час підготовчого періоду подати необхідну допомогу в об'єднанні студентів.

Потрібно сказати про ще одну прикрість. У зв'язку з дефіцитом будівельних матеріалів падає середня чисельність бійців в СВЗ — цього року вона складає тринадцять чоловік. Більшої кількості робочих рук підприємства не можуть забезпечити матеріалами.

Знову СВЗ зарахували до складу своїх колективів почесних бійців — їхня зарплата піде на допомогу будинкам дитини і престарілих у Вінниці.

На закінчення хочу побажати всім загонам успішної роботи, доброго відпочинку, щоб трудове літо не засмутилось нещастями. Щоб третій семестр був радісним і світлим.

М. СЕМЕНЮК,
заступник секретаря комітету комсомолу ВПІ, студент РТФ.

СТЕПАШКИ ЧЕКАЮТЬ

Великою популярністю серед студентів, викладачів і співробітників інституту користується спортивно-оздоровчий табір «Супутник», що розташований в мальовничому куточку поблизу села Степашок у Гайсинському районі.

Впродовж літніх місяців тут проводять канікули й відпустки близько тисячі членів вузького колективу. Порівняно низька вартість путівки (для студентів десять, для працюючих — тридцять п'ять карбованців), смачне і калорійне харчування, культурно-спортивна база зі станцією

човнів — все це служить зміцненню здоров'я.

Готуючись до нового оздоровчого сезону, ремонтно-будівельна група АГЧ нещодавно завершила в «Супутнику» всі ремонтні роботи. На чолі з головним інженером АГЧ І. А. Мальованим вона обклала цеглою дерев'яні будиночки-котеджі, вивершила нові огорожі, обладнала вручній танцювальний майданчик, заново перебрала шифером всі дахи.

Найсумлінніше потрудились для нас з вами муляр В. А. Мохнатюк, зварювальник О. Є. Вовоський, теслі О. А. Матвійчук, Г. Б. Зацерковний, О. Г.

Цегельний, плиточник В. К. Васильєв, робітник Є. Ф. Гуршій.

Перша партія відпочиваючих (понад 200 чоловік) прибула в Степашки на початку липня. Дуже приємно, що завдяки зусиллям ремонтників їх можна приймати уже хоч сьогодні.

М. ОМЕЛЬЧЕНКО,
нормувальник ремонтно-будівельної групи.

АКЦІЯ МИЛОСЕРДЯ

Відбулась вона на початку місяця і присвячувалась Міжнародному дню дитини. Співробітники факультету фундаментальних наук,

здебільшого, жінки, які вміють шити, в'язати, робити руками всілякі симпатичні дрібнички домашнього декору вирішили наготувати всього цього, щоб виставити на виставу спеціального ярмарку.

Цей перший ярмарок пройшов успішно. Вторинували 775 карбованців, котрі до копійки будуть використані на подарунки сиротам з Вінницького будинку маляти.

Т. ДАНИЛЮК, учасниця ярмарку

ЗНАЙОМТЕСЬ: МІС ЧАРІВНІСТЬ!

Доводиться починати цю замітку з вибачень перед Іриною Михалюк, лаборанткою кафедри автоматизованих систем управління. Це, власне, наше зізнання в тому професійному упущенні, якого не повинно бути. Газета написала про місце-міс Вінницю, студентку факультету автоматики й мікроелектроніки Наталю Гаврилюк, котра була другою на конкурс найвродливіших дівчат обласного центру. Це повідомлення виявилось для нас настільки приємним, що ми не дослухали інформаторів в міському комсомолу і не почули, що конкурс назвав не тільки місце-міс, а ще й місце Чарівність, котрою стала Іра Михалюк.

То ж, просимо, Ірино, у вас пробачення за цей промах і хоча й з запізненням, але від щирого серця вітаємо з визначною перемогою на конкурс краси.

Ну, а тепер біографія. Народилась 1968 року у Вінниці. Скінчила школу № 26. Навчається заочно уже на 5-му курсі торговельно-економічного інституту. Наступного року має одержати диплом економіста. Любить свою роботу, особливо електронно-обчислювальні машини — вважає, що вони дуже знадобляться майбутній професії.

Пристрасть до техніки — вроджена. В УПК здобула права водія і досить пристойно водить батьківського «Жигуля».

Захоплення — зарубіжна література. Улюблена книга — «Унесенные ветром» Маргарет Мітчелл.

Чисто жіноча, — пояснює Ірина. — Там багато про кохання.

Ще любить в'язати. Вовняні кофти, шарфи, спідниці не поступаються якістю перед кращими зразками модних західноєвропейських фірм. В цьому Ірина не раз переконувалась.

Характер у міс Чарівність веселий і діяльний. Вона вміє бути помітною, любить мати про все власну думку.

боїться нудьги, активно в нею воює, не цурається експериментів.

Активність життєвої позиції привела Іру і на конкурс вроди. Надій перемогти у неї не було, але спробувати взяти участь у боротьбі вона, в силу свого характеру, хотіла обов'язково. І перемогла!

Найоригінальніший приз?

Тринадцять запрошень на сто карбованців кожне — до кооперативного ресторану «Вітер мандрівок».

Іра! Та на таку чортову дожину веселля можна справити! Заміж вона поки-що не

збирається — у такої вродливої дівчини нема, на жаль, нареченого: «Такого, — щоб до серця».

«Хлопці! Не ловіть гав! Невже політехнічний інститут віддасть на сторону одну з перших своїх красунь?»

А ще на тому конкурсі міс Чарівність одержала стільки квітів, як ніколи в своєму житті. Як і Наталі Гаврилюк. Їй вручено путівку за кордон — правда, не до Німеччини, а в Польщу — на конкурс найвродливіших дівчат міста Кельці. Ірино! Хай вам легко стелиться дорога.

В. Івченко.

АЛЕКСАНДР ЕНИСЕЕВ

РАДУЮСЬ ПЕСНЕ

Я радуюсь песне, что в гордом полете,
Девчонке — весне наяву,
Мечте, что искрится на творческом
взлете,
Я радуюсь тем, что живу.
Бурлит неумным потоком речушка,

В ВЕЧЕРНИХ СУМЕРКАХ ЛУНА

Машины выкрутили день
И ночи заняли начало,
А по кюветам злая лень
«Бездельники!» — вдогон кричала.
Что ей — маршруты, колеи,

ИВАН ИВАНОВ

Если с тобой старость —
Если мечта с тобою —
Береги ее;
Если с тобой мудрость —
Умножай ее.

УВАЖНЕ ОКО

Не знаємо, чи друзі дитинства називали його «Віктором — уважне Око», але те, що Віктор Аркадійович Дусанюк народився людиною спостережливою — факт незаперечний. Він бачив у природі, навколишньому світі поведінку друзів, батьків, сусідів ті чарівні миттєвості, які хотілось неодмінно зупинити, а, якщо не зупинити, то, бодай, запам'ятати. Але цих миттєвостей поступово набиралося стільки, що запам'ятовування не допомагало — потрібен був якийсь інший спосіб колекціонування. І Віктор придбав фотоапарат.

Вже багато літ — він найдорожчий і найбажаніший його супутник. Не бере фотоапарата хіба — що на роботу, себто, в кабінет голови інститутського профкому — там мало фотогенічного. Власне, фотогенічне є, але нема коли дивитись на ситуації очима сторонньої людини, бо ти сам постійно в їхньому епіцентрі.

Поют по утрам соловьи.
Весна раздарила природе веснушки
И милые грезы свои.

Во всем просыпается жизни дыхание,
Раскрыла любовь два крыла.

Я радуюсь встрече, грущу расставаньям,
Надежда в душе ожила.

Бывают морозы, дожди и туманы,
И буйные ветры, порой,

Полетом лечу свои боли и раны,
А жизнь утверждаю борьбой.

Крутые жизни повороты?
Ее бы только берегли,
А до других ей нет заботы.

В вечерних сумерках луна
Гляделась робкою девченкой.
Ее ли была в том вина,
Что лужицы из слез сторонки?

Ей, впору, должно воздать
За то, что высветила лужи,
Чтоб не вернулись опять
Лихие сквозняки и стужи.

Ее достичь спешу,
Насладись высотой,
Не отсиживайся в тиши.
Если женщина пришла —
Люби ее страстно,
Чтобы она в тебе нашла
То, что ждала напрасно,
Мечтай, мой друг, мечтай,
В явь мечты превращай.

Світ охоплений новою інфекційною хворобою — синдромом набутого імунodefіциту (СНІД). Збудник СНІД — вірус імунodefіциту людини (ВІЛ).

На 31.12.89 року зареєстровано 203599 хворих та 150 млн. носіїв вірусу СНІД в 152 країнах світу. В СРСР за станом на 01.03.80 р. 28 хворих (з них 17 дітей) і понад 450 вірусносіїв, які становлять потенціальну небезпеку розповсюдження інфекції.

Увага! СНІД!

В умовах існуючого дефіциту одноразових шприців, систем переливання крові, інших запобіжних засобів ситуація може ускладнитись. Держсвіта СРСР, Мінвуз УРСР підтримують пропозицію Міністерства охорони здоров'я СРСР про необхідність ще раз привернути увагу молоді до цієї проблеми.

Пропонуємо ознайомити студентів та учнів учбових закладів зі спільною декларацією Міжнародної федерації профспілок робітників освіти, Всесвітньої організації охорони здоров'я, Міжнародної організації праці ЮНЕСКО та зверненням Комітету по боротьбі з СНІД при міністерстві охорони здоров'я.

Л. КАНІЩЕНКО,
перший заступник
міністра.

ЗВЕРНЕННЯ ДО РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

Дорогі друзі! Із засобів масової інформації вам відомо, що світ переживає одну з трагедій сучасної історії людства — пандемію захворювання синдромом набутого імунodefіциту (СНІД). В багатьох розвинених країнах і країнах, що розвиваються, епідемія набула характеру національної біди, підірвала економічну, політичну і соціальну стабільність суспільства.

Не зважаючи на значні зусилля вчених і матеріальні затрати міжнародних організацій, одержання потрібної безпечної вакцини для профілактики і ефективного лікування очікується не раніше кінця десятиліття.

В цьому зв'язку ключовим засобом боротьби з СНІДом є зміна мотивів поведінки людини. Успіх чи неуспіх цієї боротьби вирішальною мірою залежатиме від молоді,

котра найбільш схильна до небезпечної для здоров'я поведінки, але дуже часто менше інших знає про загрозу зараження. Випадкові статеві зв'язки, безвинні, на перший погляд, «ігри кохання» зі зміною партнерів, групові внутрішні введіння наркотиків, призводять до зараження вірусом СНІД.

Що несе ця «чума XX століття» молоді, і, опосередковано, всьому населенню?

По-перше, заражений вірусом СНІД залишається інфікованим на все життя. Нещасний робить співучасником своїх страждань близьких і друзів, стає, до певної міри, вигнанцем суспільства. По-друге, зараження вірусом СНІД — загроза святому обов'язку материнства. Від зараженої матері, як правило, народжується заражена дитина.

По-третє, СНІД згубно позначається на стані нинішнього су-

спільства, його соціально-економічному розвитку, оскільки суспільство втрачає найбільш працездатних членів.

Враховуючи це, ми не можемо дати СНІДові відстрочки і не повинні упускати всіх можливостей профілактики. Тут нема якогось згущення фарб, лицемірства і ханжества. Всесвітня організація охорони здоров'я назвала ситуацію зі СНІДом надзвичайною. Сьогодні понад 200 тисяч хворих і 150 млн. носіїв вірусу приречені.

Нещадний вірус має свої жертви і серед наших співвітчизників. Смерть хворих і вірусносіїв — перший сумний наслідок нашої спільної безпечності.

Задумайтесь над цим, друзі!

Комітет по боротьбі зі СНІД при Міністерстві охорони здоров'я СРСР.

Та коли випаде нагода вибратись на природу чи в якусь мандрівку, фотоапарат — обов'язково під рукою. Розкошує тоді око, стає уявливим до найтонших проявів незвичайного, або такого, що ніби й звичайне, але малопримітне. Невтомно клацає затвор, а душа перебуває в стані справжнього творчого натхнення.

Ми про це хоббі Віктора Аркадійовича дізнались випадково. Один знімок одразу занесли до «Вінницької правди», а там одразу ж надрукували, та підписали, що знімав не Дусанюк, а Володимир Очеретний (живе блискучий фотомайстер з таким прізвиськом у Тиврові). Досвідчений працівник секретаріату обласної газети не глянув на зворотний бік фотографії, що лежала поряд з роботами В. Очеретного, і подумав, що й ця належить йому.

Так сталась помилка. Щоб виправити її, друкуємо знімок «Подружжя» у нашій газеті, а заодно представляємо й інший. Хай це буде початком доброго шляху до популярності справжнього майстра і хай на цьому шляху вас, Вікторе Аркадійовичу, чекають добрі творчі удачі!

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.